

CRÒNICA

PUBLICACIÓ DE L'ARXIU MUNICIPAL DE LLAGOSTERA

ANY 1995 / NÚM. 13 - Exemplar gratuït

Antoni Varés Un home i el seu temps

Albina Varés i de Batlle

Antoni Varés. Un home i el seu temps.

Els orígens

El març de 1904 l'Ajuntament de Llagostera, a petició dels veïns del poble, va sol·licitar a l'Il·lustrísim Señor Director General de Correos la creació d'una Estafeta, amb el seu corresponent càrrec directiu.

Fou així com va arribar a Llagostera al cap d'uns mesos Arturo Varés de Luque, procedent de Torrox (Màlaga), per fer-se càrrec de la direcció de la nova administració de correus que es va instal·lar en un local del carrer Donzelles.

Arturo Varés va decidir d'establir-se definitivament a Llagostera, on va contraure matrimoni amb una llagosterenca de tota la vida, l'Anna Martinell i Morera.

L'Anna era filla d'un home de nom èpic, Napoleó Martinell, que es dedicava a l'activitat més fructífera en aquells temps: la fabricació de taps de

suro. Tenia una fàbrica al carrer Ganix, núm 22, en un edifici annex a la seva vivenda. La casa dels Martinell encara existeix a l'actualitat. De la família Martinell de Llagostera en trobem referències documentals des del 1831.

Una altra filla de la família Martinell era l'esposa de l'il·lustre metge Manuel Martínez de Huete Bori, que exercí durant més de 30 anys i que fou autor de diversos treballs científics.

A Llagostera, el metge Martínez de Huete ha passat a la història per haver estat inventor d'una vacuna contra la diftèria, pels relats detalladíssims que féu del procés d'aquesta malaltia, i per haver estat, juntament amb el seu sogre Napoleó Martinell, un dels socis fundadors d'una institució molt popular al poble: el Casino de Llagostera.

Manuel Martínez fou, doncs, oncle matern del pintor-cartellista Antoni Varés.

La família Varés-Martinell es va instal·lar, uns anys més tard, a la vivenda de la nova seu de

l'administració de correus de Llagostera, al número 16 del passeig Victòria, i allà va néixer, el dia 23 de maig de 1909, el primer fill del matrimoni, Antoni Varés i Martinell.

L'any 1920 Arturo Varés fou traslladat a l'Administració de correus de Girona, motiu pel qual la família va fixar la seva residència a la capital.

París

A Girona, Antoni Varés, impulsat pel seu pare, amant de les arts i pintor afeccionat, es va matricular a l'escola de Belles Arts on va perfeccionar el dibuix i la pintura. De caràcter inquiet i aventurer, ben aviat va manifestar la necessitat de deixar la petita ciutat per instal·lar-se a la capital de l'art, París.

Perquè, com afirma Pilar Vélez, "des de mitjan s. XIX, París era el centre del món artístic internacional i per tant, pol d'atracció dels joves que se sentien seduïts pel món del llapis i la ploma. No és

estrany, doncs, que Antoni Varés, pràcticament un adolescent, decidís marxar cap a la capital francesa, tal com havien fet des de feia dècades tants i tants joves catalans".(1)

Dels primers anys a París, sabem que va treballar a Fabrique de jouets. S. Lazare, París (aquesta experiència li va servir més tard per obrir un petit taller de joguines de fusta amb el nom de PIM), va practicar la fotografia i va fer d'extra en algunes pel·lícules de René Clair, però fonamentalment s'especialitzà en el món de la indústria gràfica i del cartellisme, ja que ens consta documentalment que va treballar i es va formar en els tallers Graphiques Industrielles Françaises (GIF).

El retorn

De retorn a Girona arran de la mort del seu pare el 1935, Antoni Varés va muntar el seu estudi al 4t. pis del núm. 16 del c/ Albareda. La decoració del taller era senzilla, no hi havia cap mena de luxe, però respirava un aire bohemí, d'un desordre dins d'un ordre, una olor barrejada de pintura de guaix o de tinta xinesa i de cel·luloide. Les parets eren plenes de quadres i de cartells, que permetien, sense moure's d'aquell indret, recórrer, a través dels dibuixos o pintures penjades, Girona, Colera, Llagostera i París. París hi era ben present en tots els racons del seu estudi: la Torre Eiffel, Notre Dame, pòsters amb vistes de la ciutat de la llum.

Entrar en aquell estudi era entrar en un món màgic i irreal, era una manera de fugir de la realitat. Només de travessar la porta, l'ambient d'aquell lloc contrastava amb l'austeritat de la resta de la casa, de pesats cortinatges, mobles foscos, sostres molt alts i vidrieres grans, amb un silenci que només es trencava amb els jocs dels infants o bé amb la ràdio que s'escoltava a l'hora del rosari i que l'àvia anava desgranant.

Els prestatges de fusta eren la part de l'estudi més atractiva. Com una mena de petits encants, s'hi podia trobar una mica de tot: des de llibres d'art, de cinema o literatura, a caixes plenes de fulls de propaganda de cine, o pinzells, colors, compassos, ninots de fusta articulats i fins i tot un calidoscopi,

sonar mentre Antoni Varés treballava. Li agradava escoltar la ràdio, però el que més li agradava era treballar amb música clàssica i, en moments de tranquil·litat, música francesa.

Aquest estudi, ben aviat es va convertir en un centre de reunions i de tertúlies. D'allà en varen sortir moltes idees, molts projectes i alguns guions per a posteriors pel·lícules. Alguns d'aquests projectes es varen materialitzar: participar a la Fira del dibuix de Perpinyà, un grup de gironins, crear la Fira de Dibuix a Girona, o fer un Cine Club a la mateixa ciutat; d'altres no es varen portar mai a terme, com per exemple quan demanaven a l'Ajuntament unes determinades reformes al barri vell, o l'enllumenat a diferents monuments.

Napoleó Martinell (a la dreta) al pati de la seva casa del carrer Ganix. La parella de l'esquerra són els pares d'Antoni Varés.

guardat entre d'altres lilaines provinents de París.

Al bell mig de l'habitació hi havia una estufa de llenya que donava un agradable caliu a aquell racó de la casa. La música no parava de

En les reunions i tertúlies, mentre els projectes anaven prenent forma, la mare, discretament, s'aixecava i desapareixia a la cuina a preparar xocolata desfeta per a tots. Això volia dir que

Imatge actual de la casa on vivien els Martinell al C/ Ganix. (Foto: AML)

començava l'hora dels petits. Havent berenat, començava el cinema. Els petits gaudien del privilegi de tenir el cine a casa, a primera fila. Els diumenges o dies festius, quan el temps no acompanyava per anar a passejar per Sant Daniel, el pare aprofitava per passar pel·lícules de còmics, Charlot, Harold Lloyd, reportatges, comèdies franceses i les últimes proves de la pel·lícula que en aquells moments estigués rodant.

Eren temps de migradesa cultural, i les tertúlies a l'estudi d'A. Varés permetien l'afloriment i la discussió de problemes i d'inquietuds que compartien tots els contertulis. Els amics que solien reunir-se amb més assiduïtat eren de móns professionals ben diversos. Varés tenia molts amics, era optimista, d'una gran sensibilitat, a voltes era com un nen i s'entusiasmava per petites coses, però per sobre de tot, era un gran animador i conversador. Una de les proves de l'optimisme que imbuïa

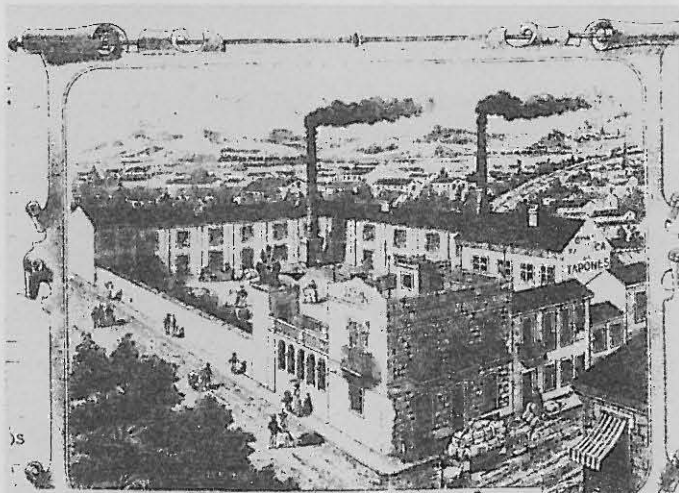
Varés és la frase que el seu amic Lluís Bonavia recorda que sempre li deia: "Tenim salut, som amics i tenim una càmera per filmar, què més podem demanar?"

Llegia premsa francesa, però també Los Sitios, estava subscrit a revistes estrangeres i seguia les notícies i la política exterior. En les tertúlies, no es parlava mai de política, ja que hi havia ideologies ben diverses, des d'algun regidor del mandat de l'època a gent d'esquerres. Tot i que Varés no combregava amb la política franquista, era molt respectuós amb els altres i per això les tertúlies varen tenir una continuïtat i el cercle es va anar ampliant cada vegada més.

Les seves idees polítiques, només les podia exposar als seus amics més íntims, amb els quals podien parlar de la situació d'aquest país. No és d'estranyar que quan filmava pel·lícules com ara "Acto de desgravio", descripció de l'ofici funeral en homenatge a les víctimes de la guerra

en el bàndol franquista celebrat el 28 d'abril de 1939 o bé "La inauguració del Pont Major", filmada el 4 de febrer de 1940 i en la qual es mostra la desfílada dels més foscos representants de la política franquista, tal com diu Àngel Quintana "la càmera d'Antoni Varés no s'implica en els fets, ni tampoc busca una exaltació patriòtica al servei de les tropes franquistes. La càmera capta una freda objectivitat testimonial i aquesta imparcialitat és la que fa que aquests films resultin un esfereïdor document d'una de les èpoques més fosques de Girona.(2)

Als anys 60 va poder arreglar-se el seu estudi a la casa del carrer d'Alemanys, enmig del barri vell de Girona, just darrera la catedral, en un indret privilegiat, silenciós, tanquil. Des de llavors les tertúlies van continuar allà; mentre Franco prohibia celebrar el Carnaval, Varés i una colla d'amics trenca-ven aquestes prohibicions i organitzaven els seus balls,

Fàbrica de taps de Napoleó Martinell al carrer Ganix. Gravet d'autor desconegut. (Col·lecció Lluís Varés)

Antoni Varés vist pel seu amic S. Tremps
(Col·lecció Lluïsa de Batlle)

com una manera de protesta o de mitjà per trencar la grisor d'aquells anys.

En el camp professional, Antoni Varés segueix les tendències avantguardistes adquirides a París, i compagina pintar i fer exposicions amb el dibuix publicitari. Però ben aviat això s'acaba. Els gustos de la nova etapa dictatorial no coincideixen amb el de la majoria d'artistes catalans. Les noves tendències "ja no agradaven" i podem observar en els seus treballs, com va haver d'acoblar la seva obra als nous gustos retrògrads.

No és fins als anys 60 que A. Varés no comença a recuperar en els seus dissenys la línia dels primers anys. Una tipografia de pal, neta i llegible i unes imatges sintètiques i de cert regust avantguardista.

La seva obra fou extensa i d'entre els seus dissenys cal destacar els papers impresos de marques comercials i d'establiments, i molt especialment els car-

tells, que fonamentalment abracen tres grans temes: Actes religiosos per encàrrec del bisbat de Girona; Festes i celebracions locals en gran part dedicats a les orquestres i cobles— i per últim els relatius a actes esportius, sobretot els promoguts pel GEiEG. Eren, de fet, tres formes bàsiques d'esbarjo autoritzades i controlades per la política d'aquells anys.

Antoni Varés i la seva obra artística

Un dels vessants creatius més íntims, feliços i espontanis d'Antoni Varés era la pintura. Passava d'una tècnica a l'altra per poder plasmar en cada moment el que fos, i amb l'estil que més li abellís, mogut per uns impulsos interiors, de naturalesa intrínsecament màgica.(3)

En la producció artística de Varés hi ha dibuixos, aquarel·les, olis, dels quals podríem remarcar

la sèrie de dibuixos sobre París i una col·lecció de caricatures i retrats de personatges parisencs del món de l'espectacle, on figuren dedicatòries dels artistes retratats.

La temàtica constant en la seva obra, tant en les aquarel·les com en els dibuixos a tinta, són les marines, el paisatge urbà, les cases de l'Onyar, el campanar de Sant Feliu, així com també els racons i placetes del barri vell de Girona.

Amb la tècnica de l'oli, que li permetia una òptima qualitat de matisos, l'autor continuà desenvolupant les seves temàtiques habituals, però introduint el tema de la natura morta amb motius florals. Tot i que habitualment la seva obra segueix les tendències naturalistes, cal destacar dues obres de clara influència cubista. Es tracta de dos olis molt coloristes que representen dues figures masculines. Aquestes peces realitzades en la seva darrera etapa revelen una intenció de recuperació de l'estil de l'època de París, aquell que va definir més

Antoni Varés en el seu estudi del carrer Albereda l'any 1955. (Col·lecció Lluïsa de Batlle).

particularment la globalitat de la seva obra.

A partir del 1957 l'afecció d'Antoni Varés de pintar i de fer exposicions va començar a quedar més relegada, per dedicar-se amb més intensitat al que fou la veritable passió de la seva vida: el cinema.

Varés i el cinema

Antoni Varés és conegut i recordat com a pioner del cinema amateur a Girona. La seva trajectòria com a grafista i pintor ha quedat sempre en segon terme. Fet per altra banda raonable, ja que els seus deu últims anys es va dedicar d'una manera més intensa al cinema, aconseguint els millors premis i crítiques de la seva carrera cinematogràfica. D'aquesta manera, va restar en la memòria de tots la seva imatge com la d'un home dedicat al món del cinema.

D'entre els films d'argument de l'obra d'Antoni Varés, cal fer una distinció entre les primeres pel·lícules de caràcter naïf i

els treballs més elaborats dels darrers anys de la seva carrera. La primera pel·lícula anomenada "El rapte de Maria Rosa" (1930), parteix dels gustos populars d'aquella època— una noia en perill que és rescatada al darrer moment per un valent i atractiu noi; o bé "Fent l'hindiu" (1937) en la qual ens mostra com la tribu de caníbals Nyam-Nyamm Suss fan presoneres unes noies blanques. A "Salakophades" (1937) s'expliquen les aventures de dos exploradors, (J. Vargas i Miquel Gil) que viatgen per una selva africana, que no és altra que el marge del Ter a Pedret.

Per al crític Àngel Quintana, "les obres fonamentals del cinema d'Antoni Varés, en les quals queda palesa la seva gran sensibilitat i el seu humanisme com a cineasta, són "Niños" (1951-1953) i "L'home del sac" (1960). Tots dos films tenen com a tema comú els jocs infantils. El primer parteix d'un conte moralitzador de Josep Maria Folch i Torres, que

Varés transforma en una sensible crònica gairebé documental sobre la infantesa en la Girona de post-guerra. L'home del sac es mou a partir d'uns paràmetres semblants. Varés però, abandona el realisme en benefici de la il·lusió quimèrica. L'argument estableix un joc sobre les il·lusions de la infantesa.(4)

Antoni Varés va morir a Girona el dia 2 de març de l'any 1966, quan estava treballant en la seva pel·lícula més ambiciosa, una adaptació de Josafat de Prudenci Bertrana, amb l'assessorament d'Aurora Bertrana, filla de l'escriptor.

NOTES

NOTA DE L'AUTORA

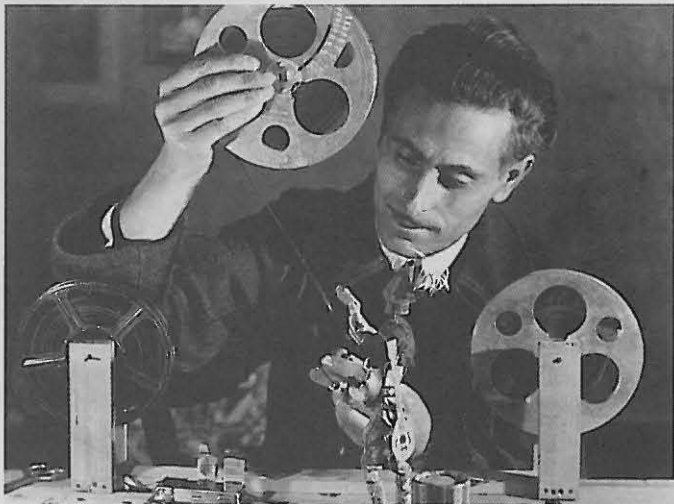
La publicació l'any 1994 d'un catàleg entorn de l'obra gràfica, pictòrica i cinematogràfica d'Antoni Varés, on van participar destacats especialistes, ens ha motivat a fer una aportació més intimista que reflecteix moments i situacions viscudes en l'àmbit familiar.

1.- PILAR VELEZ. *Antoni Varés. Un cartellista entre París i Girona*, a Antoni Varés, del cartell al cinema (1928-1966). Ajuntament de Girona. 1944

2.- ÀNGEL QUINTANA. *Un amateur del cinema a la Girona grisa* a Antoni Varés, del cartell al cinema (1928-1966). Ajuntament de Girona. 1994

3.- JORDI SOLER. *La dimensió cinematogràfica* a Antoni Varés, del cartell al cinema (1928-1966). Ajuntament de Girona. 1994

4.- ÀNGEL QUINTANA. Op. cit.

Antoni Varés en el muntatge de la pel·lícula "El Castillo Maldito" 1950.

Biografia d'Antoni Varés

1909 Neix a Llagostera el 23 de maig.

1927 S'instal·la a Belfort (França).

1929 Es trasllada a París i treballa a Graphiques Industrielles Françaises (GIF).

1931 Torna a Girona per complir el servei militar.

Construeix una càmera de cinema i realitza el primer film amateur a Girona, *El rapte de Ma Rosa*.

Exposició a la casa Estruch de *Personatges típics gironins*.

1932 De retorn a París es dedica al cartell publicitari i estableix contacte amb els ambients cinematogràfics. Intervé d'extra a *À nous la liberté* (1932) i *14 juillet* (1933) de René Clair.

1932-33 Realitza una sèrie de retrats d'artistes de cinema i teatre, que figuren amb una dedicatòria dels mateixos artistes a A. Varés.

1934 Aprofita les vacances a Girona per fer una exposició de dibuixos i cartells al local del GEiEG: *Quelcom de París*.

1935 Mor el seu pare i torna definitivament a Girona on comença a treballar en el seu estudi de dibuixant publicitari. Realitza algun documental de les activitats del GEiEG.

1936 Filma la pel·lícula

Matí de desembre.

Redacta el projecte de reglament de la Secció de Cinema Amateur del GEiEG.

Exposició col·lectiva a l'Escola d'Arts i Indústries de Palafrugell.

1937 Durant la guerra civil és destinat a Xàtiva. Dibuixa vistes de Villarrobledo i Xàtiva, retrats dels seus companys, paisatges i motius rurals i comença a fer els primers esbossos per a la realització de pel·lícules de dibuixos animats.

Aprofitant un permís, filma a Girona *Fent l'índiu* que fou rodada en un sol dia.

Filma la pel·lícula *Salakophades*.

1938 Xàtiva. Col·labora amb les il·lustracions de la revista *La voz taquigráfica*.

1940 *1a Exposición de Primavera de los artistas gerundenses* al Saló de Descans del Teatre Municipal.

1941 Exposició de pintures a la Sala Municipal de Girona.

Realitza els cartells del GEiEG, *1er Campeonato Provincial de Camareros; Campeonatos Provinciales de Natación i VIII fiesta Excursionista / NUESTRA SRA DE LA SALUD*.

1942 Exposició a la Casa Busquets de Girona.

Realitza els cartells de la *1a Fiesta del Pedal / Bañolas; Campeonatos Parciales de Natación i IX Fiesta Excursionista a San Pedro de Falgás*.

1943 Filma el *X Aplec del*

GEiEG a Sant Martí Sacalm
Realitza els cartells de la *2a Fiesta del Pedal a Amer; Campeonatos de Cataluña de Natación i el X Aplec a Sant Martí Sacalm*.

1944 Fa el programa commemoratiu del 25è aniversari del GEiEG 1919-1944 i els cartells de la *3a Fiesta del Pedal a Cassà de la Selva i XI Aplec a Sant Martí del Corb*.

1945 Realitza el cartell de la *4a Fiesta del Pedal a Bañolas i el XII Aplec del GEiEG a Romaña*.

Es casa amb Lluïsa de Batlle i Molar.

1946 Realitza els cartells del *XIII Aplec a Sant Pelegrí de Cogolls i la 5a Fiesta del Pedal a Caldas de Malavella*.

1946-47 Exposició de pintures a l'oli a la Llibreria Busquets de Girona

1947 Exposició de pintures a la Galeria Fortunet de Figueres.

Realitza el cartell *Campeonatos de España / Remo / Lago de Bañolas*.

1948 Realitza el cartell de la *7a Fiesta del pedal / Inglés i el XV Aplec del GEiEG a San Pedro de Roda*.

1949 Prepara el rodatge de la pel·lícula *El Castillo Maldito*.

Maig, exposició col·lectiva d'aquarel·les, pastels i dibuixos a tinta al Círculo Artístico de Girona

Fires de Sant Narcís, exposició col·lectiva de pintura

al Círculo Artístico de Girona.

Realitza els cartells *Atletismo / CSPSE / GEiEG* – 4 Septiembre; *XV Aplec del GEiEG a Sant Medí*; *1a Fiesta del motor / Rosas i 8a Fiesta del Pedal a Sta Coloma de Farnés*.

1950 Construeix un retaulle-maqueta en moviment de la Processó de Setmana Santa, amb tots els elements que surten a la processó del Divendres Sant.

Organitza conferències sobre cinema al Círculo Artístico de Girona.

Exposició d'aiguatintes a la Sala Municipal de Girona.

Realitza una auca comercial per a les Fires i Festes de Sant Narcís i els cartells de la *2a Fiesta del motor a Sant Feliu de Guíxols* i el *XVII Aplec del GEiEG a Castell de Farnés*.

1951 Realitza conjuntament amb Josep Tarrés el film *La muerte del día* i guanyen la Medalla de plata al XIV Concurso Nacional de Cine Amateur; premi a la millor fotografia atorgat pel Centre Excursionista de Catalunya i Copa de plata del Cine Club de Zaragoza.

Comença el rodatge de *Niños* basat en un conte de Josep Ma Folch i Torres. Guanya la medalla de coure i copa Paillard en el XVI Concurso Nacional de Cine Amateur (1953).

Realitza el documental *L'arribada de la Mare de Déu de Fàtima a Girona i Salt*.

1952 Exposició d'olis i aquarel·les a la Caixa de Pensions de Girona. Realitza el cartell del *XIX Aplec del GEiEG / Sta*

Bàrbara.

1953 Exposició col·lectiva al Círculo Artístico de Girona.

1954 Filma *La construcción de un claustro* juntament amb Lluís G. Buenaventura. Fa les il·lustracions del programa de Setmana Santa.

1955 Filma la *XIV Fiesta del Pedal a Amer* i *Fiesta de San Vidal a Fornells*.

Realitza el programa de la *Festa Major de Palau Sacosta* i el cartell de les *Fiestas de Primavera de Girona*.

1956 Realitza el cartell *Fiestas de Primavera / Girona*.

1957 Exposició de *Christmas de Artistas Gerundenses* a la Sala La Artística de Girona.

Fa el programa de les Fires i Festes de Girona.

1958 Realitza el seu primer film en color, *Roc*. Obté el Trofeu Paillard, copa de plata i medalla de coure al millor film poètic en el XXI Concurso Nacional de Cine Amateur; Medalla de coure en el II Festival de Cine Amateur de Barcelona (1961); Medalla de la O.S. Educación y Descanso al mérito artístico i 1r Premi TVE a la millor pel·lícula del grup Tema lliure (1967).

1959 Fa l'escenografia del Festival de Ballet de Rosa Ma Viñals al Teatre Municipal de Girona. Realització d'una auca comercial dels botiguers de Girona.

1960 Filma un reportatge de l'obra de l'escultor gironí Francesc Torres Monsó.

Fa el cartell de les Fires i Festes de Girona.

Treballa per l'empresa Emilia Vila S.C. de Girona i dissenya les primeres bosses comercials amb plàstic.

1961 Crea i organitza *Las tertulias cinematográficas de los viernes* al local de l'AFYC.

Realitza la pel·lícula *L'home del sac* i obté els premis Trofeu Paillard, Trofeu de Riba, SA, placa del CEC i medalla de coure en el XXIV Concurso Nacional de Cine Amateur; Premi al millor film de valors espirituals i humans; Trofeu Coca cola al VII Concurs Fotogràfic de l'AFYC; Premi especial al Festival de Cinema d'Andorra i medalla de coure en el Festival de Cinema de Saragossa.

1962 Comença a treballar com a professor de dibuix artístic a l'Escuela Taller de San Narciso, avui, Institut Professional de Sant Narcís.

1963 Invitat especialment per la Comissió organitzadora, participa en el *V Rencontre de Prades* (França) amb la pel·lícula *L'home del sac*.

Filma un curt metratge, *El despertador*. Medalla de plata i 3er Premi al V Concurso Nacional del Rollo de Manresa; Trofeu MAFE Perutz al mejor film impresionado de esta marca (1964); Bobina de plata de Casa Masana al film más original (1964).

1964 Comença el rodatge de *El Tapís de la Creació*. Realitza el documental *Corpus en Girona* i filma la pel·lícula *La Bombilla*. Obté el Premi especial i placa de plata Perutz (1965) i guanya al VI Concurso Nacional del Rollo, organitzat pel Film Club Manresa. Entra en plantilla com a dibuixant publicitari a Emilia Vila S.C.

1965 Prepara el guió de *Josafat* de Prudenci Bertrana.

1966 Mor a Girona el dia 2 de març.

1967-76 L'AFIC organitza el I Trofeo Antoni Varés de cine amateur. Aquest certamen es convoca durant 10 anys consecutius.

1986 A Llagostera, poble natal del cineasta, organitzen la Primera Mostra Antoni Varés de Cinema Amateur.

1990 L'Ajuntament de Girona organitza les I Jornades Antoni Varés sobre la Imatge i la Recerca Històrica.

1992 L'Ajuntament de Girona organitza les II Jornades Antoni Varés sobre la Imatge i la Recerca Històrica.

1994 L'Ajuntament de Girona organitza les III Jornades Antoni Varés sobre la Imatge i la Recerca Històrica.

Exposició Antoni Varés, del cartell al cinema 1928-1966, organitzada pel Museu d'Història de la

Ciutat.

1995 S'exposa a Llagostera *Antoni Varés, del cartell al cinema 1928-1966*.

Cartell anunciador de la pel·lícula "Lac aux dames", París 1935 (Foto: Josep Mª Oliveras)

TÍTOLS PUBLICATS

- 1 - El Mercat i la Fira per Marta Albà i Espinet
- 2 - El Passeig Romeu per Fina Solà i Llinirós
- 3 - Breu història de la infermeria a Llagostera per Rosa Masana i Ribas
- 4 - El llarg acabament de l'església de Llagostera (Segles XVII-XVIII) per Josep M. T. Grau i Roser Puig i Tàrrach.
- 5 - Jaume Roure i Prats per Dolors Grau i Ferrando
- 6 - Indústries sureres a Llagostera per Fina Blanch i Rissech i Rosa Masana i Ribas
- 7 - La Casa de les Vídues cent anys per tenir una biblioteca pública per Joan Ventura i Brugulat
- 8 - La Plaça Catalunya per Marta Albà i Espinet i Enric Ramonet i Lloveras
- 9 - La sastreria a mida a Llagostera per Josep Vilallonga i Ribalta.
- 10 - Els noms dels carrers: dedicacions i origen per Ramon Brugulat i Pagès
- 11 - L'Arqueologia a Llagostera per J. Merino, L.E. Casellas, X. Rocas
- 12 - Les fonts de Llagostera per Magda Saurí i Masgrau
- 13 - Antoni Varés. Un home i el seu temps per Albina Varés i de Batlle.

